

stemmelse i § 5, hvorefter, naar saadan Hjælp ydes i et vist Tidsrum, bliver Forsørgelsesretten i Opholdskommunen hvilende i tre Maaneder fra det Tidspunkt at regne, da Hjælpen udgjorde det Beløb, som er nævnt foran i Loven. Det er en human Bestemmelse, som jeg sætter overordentlig Pris paa. Jeg ved, at mange Bestyrelser for fri Fattigkasser have været trykkede af den Bestemmelse, at de have maattet høre ilde af Kommuneraadene, naar de have understøttet Folk, som ikke vare forsørgelsesberettigede indenfor Kommunens Grænser, og det glæder mig at se, at der er indført en Bestemmelse, der vil fritage dem for den Bebrejdelse, de tidligere have modtaget, idet de nu ogsaa indenfor et vist Tidsrum kunne støtte Folk, der ikke have opnaaet Forsørgelsesret i vedkommende Kommune.

Ligeledes glæder det mig at se den humane Bestemmelse, der er indført i § 14, at for saa vidt man i et enkelt Aar ikke faar Anvendelse for de 250,000 Kr., som blive stillede til Raadighed af Statskassen i det her omhandlede Øjemed, kan det overskydende Beløb blive hvilende, saaledes at det kan anvendes det følgende Aar til Fremme af det Formaal, Lovforslaget her har sat sig. Jeg anbefaler varmt paa egne og Meningsfællers Vegne det foreliggende Lovforslag og haaber, at det maa nyde hurtig og velvillig Fremme her i Tinget fra alle Sider.

Johan Knudsen: Den sociale Lovgivning, der ogsaa her i Landet har været og er i saa stærk og glædelig Vækst, har udstrakt sig til at omfatte Arbejdsløshed, Ulykkesforsikring, Sygehjælp og Alderdomsforsørgelse. Imidlertid er der selvfølgelig ogsaa andre Forhold, hvor Lovgivningsmagten maa ønske at være de ulykkeligt stillede til Nytte, Forhold, som ikke falde ind under disse fire Kategorier, thi Ulykken kan komme ad mange Veje. I disse Tilfælde, der ikke kunne rubriceres, men som ere individuelle, skulle Hjæpekasserne træde til. Hjæpekasserne skulle fungere som en Art socialt Redningskorps, og deres Maal skulde være at holde Individernes Selvopholdelsesdrift oppe. De skulle betinges af Individets Uforskyldthed i den Ulykke, der har ramt ham og i hans Villie til at holde sig klar af det offentlige Fattigvæsen.

Nu ved jeg godt, at det ofte er vanskeligt at skelne mellem forskyldt og uforskyldt Nød, men jeg mener, at man hellere maa hjælpe 10 Mennesker, om hvem

det maaske kunde siges, at de selv havde nogen Skyld i deres Nød, end stille sig afvisende overfor eet Menneske, som fortjener Hjælp. Paa den anden Side maa jeg holde paa, at social Hjælp og Fattighjælp ikke i den offentlige Bevidsthed maa tabe deres forskellige Karakter, og at der bør opretholdes et Skel mellem dem, der stride for at kunne holde sig oppe, der søge at svare enhver sit, og dem, der ikke ville mere, der have givet Ævred op. Jeg fordømmer ikke dem, der have givet Ævred op, og enhver, der trænger, enhver, der sulter og fryser, er efter min Mening værdig til Hjælp. Men Hjælpen maa gives under andre Former til de Samfundets Invalider, der have opgivet enhver Trang til at blive nyttige Medlemmer af Samfundet, end til dem, der maaske kun have en Haandsrækning behov for atter at komme paa ret Køl.

Den Ret, Kommunekasserne have til at faa Refusion af Statskassen af en Del af det Tilskud, de have ydet de fri Fattigkasser, ophører jo den 1. April i Aar, den var kun given for et Tidsrum af tre Aar. Jeg tror, at de fri Fattigkasser, særlig i disse tre Aar, have øvet en nyttig Gerning, og jeg tror, det var til Gavn for deres Virksomhed, at Loven om Menighedsraad fratog dem deres tidligere Hovedindtægt: Indholdet af Kirkebøsserne. Ingen eller saa godt som ingen Kommune i det mindste paa Landet gav Tilskud til de fri Fattigkasser, og Indholdet af Kirkebøsserne og de Bøder, der i Ny og Næ tilfaldt dem, bleve oftest ikke til stort, vare i alt Fald af rent tilfældig Natur. Bestyrelserne for Kasserne havde ingen bestemt aarlig Sum at disponere over, og de kunde ikke tildele Understøttelserne efter en bestemt Plan. Sagen er i disse Aar kommen ind i et langt bedre Spor, og det, at en Del af Kommunernes Udgifter refunderes af Statskassen, har bevirket, at mange Kommuner, der før have holdt sig tilbage, nu give ret rundelige Tilskud, selv om jeg mener, at mange af de Sogneraad, jeg har Kendskab til, burde have givet større Tilskud, idet disse Tilskud til de fattiges Kasser ogsaa rent forretningsmæssigt set ere vel anvendte Penge.

Det vilde være overmaade uheldigt, om den Del af Kommunernes Udgifter, som Staten betaler ifølge Lov af 29. Marts 1904, nu skulde falde bort, og alene af den Grund, at det foreliggende Lovforslag tilsigter en blivende Ordning af de fattiges Kasse, hilser jeg det med Glæde. Men ogsaa i og for sig har Lovforslaget, synes